

[Melchior.]

sig om. Det, jeg vil pege på, er, at når der sker misbrug fra pressens side, så rammer det jo mennesker, enkelte mennesker. Det er vist kun få år siden, socialdemokratiet i en valgkampagne brugte sloganet „Mennesket i centrum“, og jeg kan ikke tro, at det efter socialdemokratiets mening nogen sinde kan være billigt at træde menneskers relevante interesse og integritet for nær, men det er jo det, der sker i de tilfælde, hvor pressemæssigt misbrug forekommer.

Justitsministeren var i sin tale inde på, at en revision skulle ske under medvirken af pressens egne repræsentanter. Det synes jeg jeg meget stærkt kan tilslutte mig, idet jeg samtidig forudsætter, at pressens repræsentanter selv må være blandt de første og ivrigste til at rydde op, rydde ukrudt bort i presseskoven. Pressen eller dele af pressen, visse blade, som ikke undser sig for at fare frem med bål og brand over for folk, der forser sig over for den ene eller den anden regel, må for at kunne fortsætte dermed i allerhøjeste grad være interesseret i at kunne sige, at der er rent foran egen dør. Og derfor forventer jeg presserepræsentanters positive medvirken i den videre rådslagning om denne sag.

Pressen er vel en slags samfundsmaskineriets kontrollant, og det er helt i orden. Jeg har før givet udtryk for, at jeg tilslutter mig, at pressen både er aggressiv og meget vidtgående i en række forhold, men i den udstrækning pressen optræder som kontrollant, må man dog have lov at stille spørgsmålet: hvem kontrollerer kontrollanterne? Der er ingen mennesker og ingen instanser, der kan være så højt svævende, at de ikke har brug for en kontrol på sig selv. Jeg er ikke enig i den opfattelse, der er kommet til udtryk fra flere ordførere om redaktionernes absolutte uafhængighed af de pågældende bladvirksomheders bestyrelser. Jeg tror ikke, man kan opretholde den fiktion, at det er chefredaktøren eller redaktionen alene, der fastsætter bladets redaktionelle linje og dermed indholdet af denne publikation. Det er jo helt oplagt, at der i selve udvælgelsen af en chefredaktør ligger en klar mulighed for at lægge den linje, man ønsker fulgt, og i afskedigelsesmuligheden og afskedigelses-truslen, som naturligvis altid er og bør være

der, ligger der selvfølgelig en pression, som gør bestyrelsen medansvarlig.

Der er en tendens til at fremstille de selskaber eller andre virksomheder, der udgiver aviser, som idealistiske foretagender. Det er de ikke. De er måske foretagender med en idé i, men man behøver ikke at være producent af aviser for at bygge på en idé, og jeg tror i og for sig ikke, at bladhuse, hverken enkeltvis eller generelt, kan tåle betegnelsen idealistisk. Der skal nok være enkelte, men det gælder ikke pressen i almindelighed, og derfor føler jeg, at pressen må være den første til at sikre, at de overtrædelser, som vi ser ske hver eneste uge, påtales. Lad os nu ikke gå for langt, men de enkelte undtagelser, som hr. Ejler Koch talte om, er absolut ikke enkelte i den forstand, at der er én eller tre om året, men det forekommer hver evig eneste uge, at menneskers interesser trædes for nær af den aggressive presse, og derfor er det nødvendigt med et forslag af denne art.

Jeg kan fra vort parti tilsige absolut positiv behandling. Jeg vil gerne sige, at punkt 5, det er ændringen af § 10, stk. 2, synes jeg er en meget fin udformning, men der er andre punkter, hvor vi ligesom andre partier må tage forbehold. Vi vil imidlertid gerne medvirke til, at der uden skade af pressens frihed sker en sådan klar begrænsning af, hvad der er tilladt, og hvad der er forbudt, at det vil blive en beskyttelse for borgeren. Jeg vil gerne understrege her, at det er ikke politikere og den slags offentlige personer, jeg tænker på, de kan som regel svare for sig, og de må ved at stikke snuden frem risikere at få den i klemme, men det er den enkelte, skal vi sige mere sagesløse borger, som vi tit ser uberettiget hængt ud, det er hans interesser, det er dette tings pligt at varetage, og det synes jeg sker på rimelig måde med det foreliggende lovforslag.

Poul Dam (SF):

Jeg må naturligvis anerkende, at forslagsstillerne har modereret deres lovforslag, siden vi havde det til behandling sidst, men jeg er stadig væk ikke begejstret for det.

Der er for det første spørgsmålet om ansvarsfordelingen. Jeg synes, det er ganske overordentlig bekymrende, at man her fastslår et princip, hvorefter man kan pålægge